

F. Balantič | Jesenski spev

Moj spev je lahak
kakor javorova seména,
čez polja revna, peščena
ga nosi oblak
in kakor pozabljeni slak
ovija večerna ga pena.

In deklica išče: »Ne roke ne žalostne glave
ne lahkih neder niso jemale njegove dlani,
samo molče razpustil lase mi je plave
in rekel, zakaj mi zakril je razprte oči.
In jaz bi rada počila, v njegovo naročje
bi položila svoje osamljene grudi
kakor košaro z jabolki, naj se od mene ne trudi,
bi ga rotila, saj je jesen in dolga zdaj noč je.«

Jesen je in vlažna temà
se v meni, zadnjem je sadu, zgostila,
ne bo me samega v noči pustila,
dobra je slutnjam srca.
Odpadel na črna bom tla,
saj dišim že kot gnila trava in listje,
trohnim že, moj dih in moj glas ves nečist je,
smrt mi v očeh plapola.

In deklica joče: »Odšel je, ne bo se več vrnil,
nič več ne bova odpirala popja cvetov,
nič več ne bova žgala v poletni noči kresov,
da zasanjani dim oči bi nama počrnil.
Vem, nikoli ne bom mu mogla s sadovi postreči,
ki divje sem čula nad njimi vse bedne noči,
o vem, ubogi ne bo mogel jih niti zavreči,
kako ta praznota za njim me boli, kako me boli!«

Moj spev je ves tih,
ne moti ga kri, ki umira,
ne plakanje v dnevih nemira,
moj spev je kot vzdih,
kot venec solzá je svetlih,
ki veter jih rožam otira.